



Štev. 3.

V Ljubljani, 1. sušca 1916.

Leto XVII.



Pomladni motivi.

.....

Narodna.

Sij nam, solnce, na zemljó,
na rjavo širno polje,
na zelene, temne gozde
in na cvetne travnike!

Ej, na polju zlato žito,
v tihem gozdu hladna senca
in na travniku cvetice . . .

Žito bo konjič moj zopal,
z njim jaz pojdem v daljno dalj,
rad bi otca poiskal.

Cvetk bi lepih mu nabral
in v zatišju gozdne sence
pletel bi mu sveže vence
otcu, hej — junaku!

Ptički pojejo . . .

Zdaj smo tu; s pomladjo smo prišli'
naša pesem prek vseh polj doni:
Ej, tam daleč — solnce sije,
tu se vroča bitka bije . . .
Zdaj se, pesmi, oglasite,
zdaj se, solze, posušite!
Mi prinašamo miru,
vam najboljšega daru!
Belo cvetko v kljunčku malem
od zelenih, daljnih palm . . .

Na okencu.

Beli dom. Raz tiha okna
rdeči nageljčki visé,
mali lončki z rožmarinom
tam na okencu stojé . . .
Dekle vode jim priliva:
„Ve povejte, cvetke, vsaj,
ve povejte po pravici,
bo li vrnil se še kdaj? . . .“

Naglji.

Kaj da zveneli so naglji,
tvojega okenca kras,
da so povsili vejice
v svetli pomladni čas?

Naglji-ljubljenci slutijo:
Fant je šel v tuji kraj,
daleč, tam daleč počiva,
več ne pride nazaj . . .

Večer.

Tih večer na zemljo gre,
ves otožen, tih večer . . .
Glej, srcé:
Sama žalost brez mejé!
Vsa prostrana so nebesa;
bleda zvezda milost lije,
v noč od listov rosa pada:
solza z mojega očesa! . . .

Davorinov.